

ת"פ 47732/03/18 - מדינת ישראל נגד אמגיאד אבו חוסין

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 47732-03-18 מדינת ישראל נ' אבו חוסין

לפני כבוד השופט שאול אבינור

המאשימה: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד ורד שעשע

נגד

הנאשם: אמגיאד אבו חוסין

ע"י ב"כ עו"ד אמיר מסארוה

גזר דין

א. רקע כללי והשתלשלות ההליכים המשפטיים:

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן - שניתנה במסגרת הסדר טיעון דיוני, ללא הסכמות לעניין העונש - בביצוע עבירה של **ניסיון התפרצות למקום המשמש למגורי אדם בכוונה לבצע גניבה או פשע**, לפי הוראות סעיף 406(ב) יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).
2. על פי האמור בעובדות כתב האישום המתוקן, ביום 09.10.16 בשעה 23:00 לערך, ניסה הנאשם להתפרץ לדירת המגורים של פלונית (להלן - המתלוננת) ברחוב אאאא באאאאא. הנאשם טיפס על סורגי קומת הקרקע והגיע אל מעקה המרפסת של דירת המתלוננת שבקומה הראשונה. משאחז הנאשם במעקה המרפסת כשחלון הדירה פתוח, הבחינה בו המתלוננת וצעקה לעברו. או אז איבד הנאשם את אחיזתו במעקה ונפל ארצה.
3. כתב האישום הוגש תחילה ביום 04.12.17, במסגרת תיק קודם (ת"פ (ת"א) 3595-12-17 **מדינת ישראל נ' אבו חוסין**). ואולם, ביום 19.12.17 הודיעה המאשימה על חזרתה מכתב האישום בטרם תשובת הנאשם וכתב האישום בוטל (ר' ההחלטה מיום 20.12.17 במסגרת בקשה מס' 1). כתב האישום שלפניי הוגש ביום 21.03.18. כפי שהבהיר ב"כ הנאשם, ביטול כתב האישום הקודם נעשה בזמנו בשל כך שלא נערך לנאשם שימוע כדין (ר' בפרוטוקול, עמ' 9 שורה 3 ואילך).
4. במסגרת הדיונים המקדמיים בתיק כפר הנאשם בעובדות כתב האישום והתיק הועבר לשמיעת הראיות לפניי. עם זאת, בטרם תחילת שמיעת הראיות הגיעו הצדדים להסדר טיעון דיוני, שבמסגרתו הוגש כתב האישום המתוקן אשר עובדותיו תוארו לעיל.
5. יוטעם, כי במסגרת תיקון כתב האישום נמחקו מספר עובדות: באישום הראשון נמחקו עובדות אשר ייחסו לנאשם עבירה נוספת, של תקיפה סתם, כלפי מתלוננת אחרת. כמו כן נמחק האישום השני,

שהופיע בכתב האישום המקורי, בו יוחסה לנאשם עבירה של הפרת הוראה חוקית.

6. אשר להיבט העונשי לא הגיעו הצדדים לכלל הסכמות ועל כן כל צד טען כדרכו (ר' דברי ב"כ המאשימה בפרוטוקול, עמ' 4 שורה 11). עם זאת, במעמד הכרעת הדין ציינה ב"כ המאשימה שעמדת המאשימה היא לעונש המצוי "**בטווח עבודות השירות**" (שם, עמ' 5 שורה 25).
7. הנאשם הודה אפוא בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע, על יסוד הודאה זו, בעבירה בה הואשם כאמור בפסקה 1 דלעיל.

ב. הראיות לקביעת העונש ותמצית טיעוני הצדדים:

8. מטעם המאשימה הוגש, כראיה לקביעת העונש, גיליון הרישום הפלילי של הנאשם (סומן ע/1). כעולה מגיליון זה לנאשם, יליד שנת 1988 (כבן 32 שנים כיום), הרשעה אחת קודמת משנת 2007, מבית המשפט לנוער, שכבר התיישנה.
9. במסגרת טיעוניה לעונש עמדה ב"כ המאשימה על עובדות כתב האישום המתוקן, שבהן הודה הנאשם. ב"כ המאשימה הדגישה את חומרת עבירת ההתפרצות למקום מגורים, בין השאר נוכח פוטנציאל ההתלקחות האלימה הכרוך בה. כמו כן ציינה את הערכים החברתיים הנפגעים כתולדה מביצועה של העבירה, ובהם ההגנה על רכושו של אדם, תחושת הביטחון האישי שלו, שלווה נפשו ופרטיותו.
10. אמנם במקרה זה העבירה לא הושלמה, משום שהמתלוננת צרחה והנאשם נפל ארצה. ואולם, כך לטענת ב"כ המאשימה, הנזק לתחושת הביטחון של המתלוננת נגרם-אף-נגרם. בנוסף, הנזק הפוטנציאלי אשר עשוי היה להיגרם מהמעשה, יכול היה להיות חמור יותר הן בהיבט הנפשי, הן בהיבט הפיזי והן בהיבט הכלכלי.
11. לענין מדיניות הענישה הנהוגה הפנתה ב"כ המאשימה לכך שבפסיקה ענפה נקבע כי מתחם העונש ההולם, לעבירה של התפרצות למקום מגורים, עומד בין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל. אמנם בעניינו מדובר בניסיון התפרצות ולא בעבירה מושלמת, אך בהתאם להוראות הדין ענישת הניסיון זהה לענישה בגין העבירה המוגמרת. בנסיבות אלה, אך גם נוכח הצהרת ב"כ המאשימה במעמד הכרעת הדין (כאמור בפסקה 6 דלעיל), עתרה ב"כ המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם שבין 9 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל (ר' בפרוטוקול, עמ' 8 שורה 1 ואילך).
12. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם עתרה ב"כ המאשימה, בהגנותה, לעונש שבתחתית המתחם. זאת, נוכח נטילת האחריות מצדו של הנאשם וכן נוכח עברו הפלילי, שהוא ישן מאוד ולא רלוואנטי. על כן עתרה ב"כ המאשימה להשתת עונש של 9 חודשי מאסר בפועל, שהנאשם יוכל לשאתו בדרך של עבודות שירות, בצירוף לענישה נלווית שתכלול מאסר מותנה וקנס כספי.
13. ב"כ הנאשם, מצידו, עמד בטיעונו על נסיבות הקולה בעניינו של הנאשם, ובהן ההודאה המהירה ונטילת האחריות. עוד טען הסניגור כי התגלו בתיק קשיים ראייתיים ממשיים, אשר הובילו לעריכת הסדר הטיעון ולתיקון המשמעותי שנערך במסגרתו בכתב האישום.
14. ב"כ הנאשם הוסיף והדגיש את חלופת הזמן הניכר: הן מרגע ביצוע העבירה ועד להגשת כתב

האישום, שכזכור נמחק בשל היעדר שימוע, והן מאז הגשת כתב האישום ועד לימים אלה. לשיטת ב"כ הנאשם מדובר בתקופה בה נגרם לנאשם עינוי דין מתמשך, שיש בו כדי להצדיק חריגה לכך קולה ממתחמי הענישה המקובלים. כמו כן, בכל מהלך התקופה שחלפה מאז ביצוע העבירה לא ביצע הנאשם עבירות נוספות, עובדה המלמדת על הסיכון הנמוך מאוד להישנות עבירות מצדו בעתיד.

15. בנסיבות אלה קיימת, כך לשיטת ב"כ הנאשם, קשת רחבה של אמצעי ענישה בהם ניתן לנקוט בעניינו של הנאשם, אשר לא יפגעו בפרנסתו, בין היתר בדמות שרות לתועלת הציבור; להבדיל מנשיאת עונש מאסר בעבודות שירות. בהקשר אחרון זה הדגיש ב"כ הנאשם כי על אף קשיי התעסוקה של הנאשם, לאחרונה הוא עובד באופן מסודר, וראוי להימנע מפגיעה בתעסוקתו.

16. לחלופין עתר הסניגור - למקרה שבית המשפט יקבע כי יש להשית על הנאשם עונש לנשיאה בעבודות שירות - לצמצם ככל האפשר את תקופת העונש. לבסוף הנאשם, בדברו האחרון לעונש, הסתפק בטיעוני בא-כוחו.

ג. קביעת מתחם העונש ההולם:

17. בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לאירוע שבגיני הורשע הנאשם, וזאת בהתאם לעיקרון ההלימה. בהקשר זה יתחשב בית המשפט בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

18. כפי שנקבע שוב ושוב בפסיקה, העבירה של התפרצות למקום מגורים היא עבירה המצויה ברף החומרה העליון של עבירות הרכוש. הלכה למעשה, בעבירה כאמור קיימים שלושה ממדי חומרה, הנגזרים מהערכים החברתיים הנפגעים כתוצאה מביצועה של העבירה: (א) ההגנה על הקניין; (ב) ההגנה על הפרטיות; ו-(ג) ההגנה על תחושת הביטחון האישי ואף ההגנה מפגיעות בגוף האדם (ר' ביתר הרחבה ת"פ 20078-07-13 **מדינת ישראל נ' סיידישב** (06.11.14), בפסקה 29 ואילך לגזר הדין).

19. אין תמה אפוא, כי בפסיקה נקבע לעבירת ההתפרצות למקום מגורים מתחם עונש הולם מחמיר יחסית שבין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל; וזאת כטענת ב"כ המאשימה. עם זאת, בעניינו מדובר רק בעבירה נגזרת, של ניסיון. אמנם כל דין החל על הביצוע העיקרי של העבירה חל גם על נגזרותיה, כאמור בהוראות סעיף 34 לחוק העונשין, ומכאן שפורמאלית הענישה בגין הניסיון היא ככלל זהה לענישה בגין העבירה המוגמרת. עם זאת, בפועל בתי המשפט קובעים מתחמי ענישה מופחתים כאשר מדובר בעבירות ניסיון.

20. הטעם למדיניות ענישה זו נעוץ בכך שבעת קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט להתחשב, בין השאר, במידת הפגיעה הנגרמת לערכים החברתיים - כאמור בהוראות סעיף 40ג(א) לחוק העונשין - כאשר במקרה של כישלון הביצוע הפגיעה היא מופחתת. כך בוודאי במקרים כבעניינו, שבו דובר בניסיון כושל שכתוצאה ממנו נפל הנאשם ארצה. לכן, כאשר מדובר בניסיונות כאמור, קיימת פסיקה הקובעת מתחמי עונש הולמים שבין 6 חודשי מאסר בפועל לבין 12 חודשי מאסר בפועל (ר' למשל ת"פ (שלום רחובות) 33183-03-18 **מדינת ישראל נ' אלקאדי** (12.12.2018), והפסיקה המאוזכרת בסעיף 18 שם). מתחם זה מתאים גם לעניינו ולפיכך אני קובע את מתחם העונש ההולם דכאן בין 6 חודשי מאסר בפועל לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

ד.

21. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם זה - למעט במקרים יוצאי דופן, בהם הוא רשאי לחרוג מכך, שאין עניינם לכאן - תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות.
22. אשר לנאשם שלפניי, השיקולים הרלוואנטיים לגזירת עונשו הם כלהלן:
- עברו הפלילי של הנאשם -** לנאשם (כבן 32 שנים כיום) הרשעה קודמת אחת. עם זאת, מדובר בהרשעה מבית המשפט לנוער, שהתיישנה, ולפיכך אין לה משקל לחובת הנאשם במקרה דנא.
- הפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו -** השתת עונש של מאסר בפועל תפגע בוודאי בנאשם ובתעסוקתו. עם זאת, השתת עונש לנשיאה בעבודות שירות, שלא לתקופה המרבית, תגבש פגיעה מתונה בהרבה.
- הודאה ונטילת אחריות -** הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן. בכך חסך הנאשם מזמנם של העדים, הצדדים ובית המשפט. נסיבות אלה יש לזקוף לזכותו של הנאשם.
- חלופי הזמן מעת ביצוע העבירה -** מעת ביצוע העבירה כבר חלפו למעלה משלוש שנים, וזאת בין השאר בשל מחיקת כתב האישום (ר' בפסקה 3 דלעיל). מדובר, כמובן, בנסיבה לקולת העונש.
23. מכלול הנסיבות והשיקולים שפורטו לעיל מלמד כי במקרה זה נסיבות הקולה עולות במשקלן על נסיבות החומרה, באופן שיש לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם; וכך אני קובע.
24. לבסוף, יש לציין, כי נוכח אופייה הכלכלי של העבירה עתירת ב"כ המאשימה להטלת ענישה כלכלית היא במקומה. עם זאת, בהקשר זה על בית המשפט להתחשב גם במצבו הכלכלי של הנאשם - כאמור בהוראות סעיף 40 לחוק העונשין - ולפיכך הענישה הכלכלית תהא מתונה.

סוף דבר:

ה.

25. אשר על כן - ובהתחשב בשיקולים לכך חומרה ולכך קולה, אשר פורטו לעיל - אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:
- (א) 6 חודשי מאסר בפועל.
- על הנאשם להתייצב לנשיאת עונשו במשרדי הממונה על עבודות השירות, ביום 05.04.20 עד השעה 08:00.
- מובהר בזה לנאשם כי בכל הקשור לעבודות השירות עליו לציית להוראות הממונה על עבודות השירות, או למי שהוסמך לכך מטעמו. עוד מובהר לנאשם, כי במידה ולא יציית להוראות כאמור הוא עשוי לשאת את מאסרו, או את יתרת מאסרו, במאסר מאחורי סורג ובריח בבית סוהר.
- (ב) מאסר על תנאי למשך 4 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מהיום, עבירה של התפרצות מכל סוג שהוא, או עבירה של גניבה, או ניסיון לעבור עבירות כאמור.

(ג) קנס בסך של 1,500 ₪, או 5 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם בחמישה תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 01.07.20 ובכל אחד בחודש שלאחריו. היה והנאשם לא ישלם את אחד התשלומים במועד תועמד כל יתרת הקנס לפירעון מידי.

ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ה' אדר תש"פ, 01 מרץ 2020, במעמד הצדדים.